

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 29Co/6/2026
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2125207635
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 01. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Matúš Staríček
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2026:2125207635.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu: Mgr. Matúš Staríček a sudcov: Mgr. Ivana Šlesarová a JUDr. Boris Šiška, PhD., v právnej veci navrhovateľky: A. A. B., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom C. XXX/XX, D., zastúpená advokátkou: Mgr. PhDr. Zuzana Tománková Miková, PhD., MPH, so sídlom Štúrova 3, Bratislava, proti povinnému: E. F. B., nar. X.X.XXXX, trvale bytom C. XXX/XX, D., zastúpený: VESTENICKÁ & partners advokátska kancelária, s. r. o., so sídlom Ševčenkova 5, Bratislava, IČO: 50 217 020, o nariadenie neodkladného opatrenia, o odvolaní povinného proti uzneseniu Okresného súdu Trnava č. k. 107C/77/2025 – 22 zo dňa 2.10.2025, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie vo výroku I. o nariadení neodkladného opatrenia m e n í tak, že nariaďuje neodkladné opatrenie, ktorým povinnému u k l a d á povinnosť:

- nevstupovať do bytu č. X nachádzajúceho sa na poschodí 1 mezanín vo vchode číslo 2 rodinného domu - 2. b.j., súpisné číslo XXX, postaveného na pozemku parcelné číslo 237/4 a číslo 237/5, zapísaného na liste vlastníctva číslo XXXX pre katastrálne územie D., obec D., okres Trnava,
- nepribližovať sa k navrhovateľke na vzdialenosť menšiu ako 30 metrov, s výnimkou účasti na procesných úkonoch v civilnom súdnom konaní, v trestnom konaní a v správnom konaní, na ktoré bude predvolaný v rozsahu nevyhnutnom na jeho riadnu účasť na týchto úkonoch, a to do právoplatného skončenia konania vo veci samej o žalobe navrhovateľky proti povinnému o ochranu osobnosti.

II. Uznesenie súdu prvej inštancie vo výroku II. a III. p o t v r d z u j e .

III. Navrhovateľke u k l a d á povinnosť podať v lehote 30 dní od právoplatnosti tohto uznesenia odvolacieho súdu na súd prvej inštancie proti povinnému žalobu o ochranu osobnosti.

IV. Navrhovateľka m á proti povinnému n á r o k na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie výrokom I. nariadil neodkladné opatrenie, ktorým uložil odporcovi (správne „povinnému z neodkladného opatrenia“, ďalej len „povinnému“ – pozn. odvolacieho súdu), aby dočasne nevstupoval do bytu č. X nachádzajúceho sa na poschodí 1 mezanín vo vchode číslo 2 rodinného domu - 2. b.j. súpisné číslo XXX, postaveného na pozemku parcelné číslo 237/4 a č. 237/5, zapísaného na liste vlastníctva č. XXXX pre katastrálne územie D., obec D., okres Trnava, obývaného navrhovateľkou a súčasne uložil povinnému, aby sa bez súhlasu navrhovateľky nepribližoval k navrhovateľke na vzdialenosť menšiu ako 30 metrov s výnimkou účasti na procesných úkonoch v civilnom súdnom konaní, v trestnom konaní a v priestupkovom konaní, na ktoré bude povinný predvolaný, v rozsahu nevyhnutnom na riadnu účasť povinného na týchto úkonoch. Vo výroku II. poučil strany, že neodkladné opatrenie na návrh povinného alebo navrhovateľky zruší v prípade, že odpadnú dôvody, pre ktoré bolo nariadené, vo výroku III. poučil povinného, že môže podať v postavení žalobcu proti navrhovateľke v postavení žalovanej žalobu vo veci samej, a to o náhradu škody, resp. ujmy, ktorá

by mu prípadne výkonom neodkladného opatrenia vznikla a výrokom IV. navrhovateľke náhradu trov konania nepriznal.

2. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne s poukazom na § 324 ods. 1 a 3, § 325 ods. 1, 2 písm. e), h), § 326 ods. 1 a 2., § 328 ods. 1 až 3, § 329 ods. 1 a 2, § 330 ods. 1 a 2, § 331 ods. 1 a 2, § 332 ods. 1 a 2 a § 337 ods. 1 až 3 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

3. Vecne rozhodnutie odôvodnil tým, že návrhom doručeným súdu dňa 1.10.2025 sa navrhovateľka domáhala, aby súd nariadil neodkladné opatrenie, ktorým povinnému zakáže priblížiť sa k navrhovateľke na vzdialenosť menšiu ako 30 metrov s tým, že sa smie priblížiť k navrhovateľke na vzdialenosť menšiu ako 30 m len počas úkonov trestného konania, priestupkového konania alebo občianskeho súdneho konania, na ktoré bude povinný predvolaný, a to len v rozsahu nevyhnutnom pre riadnu účasť povinného na týchto úkonoch. Ďalej žiadala, aby súd zakázal povinnému vstúpiť do nehnuteľnosti, a to rodinného domu, evidovaného na LV č. XXXX, kat. úz. D., obec D., so súp. č. XXX, postavený na par. č. 237/4 a par. č. 237/5.

4. Návrh odôvodnila tým, že povinný je jej manželom, ku dňu 27.6.2025 na Okresný súd Trnava podala návrh na rozvod a úpravu rodičovských práv a povinností k maloletému dieťaťu. Povinného spoznala približne v apríli v máji v roku 2014 cez spoločnú známu v Trnave. V auguste 2014 otehotnela a následne žili v spoločnej domácnosti v F., E. a neskôr aj v G.. Približne v siedmom mesiaci tehotenstva, počas spoločného bývania v G., ju povinný udrel, a to opakovane, pričom po tomto konaní navštívila aj pohotovosť. Jeho konaním jej boli spôsobené viaceré zranenia, a to povrchové poranenie vlasatej kože hlavy, pomliaždenie hrudníka, pomliaždenie brušnej steny, poranenie zápästia a ruky. Po tejto skúsenosti sa presťahovala do F., porodila syna dňa XX.X.XXXX a následne sa presťahovala na G. H. D. F.. V tomto čase bol povinný na psychiatrickom liečení v rozsahu približne 4 mesiacov s nariadenou následnou ambulatnou liečbou, počas ktorej lieky neužíval ako mal predpísané, vždy len deň pred kontrolou. Po jeho prepustení z psychiatrie sa snažili spoločný vzťah kvôli synovi spoločne obnoviť. V tomto čase sa povinný presťahoval k navrhovateľke, neskôr spoločne žili v rodinnom dome v B. I. G.. Povinný bol špecializovaným trestným súdom v konaní vedenom pod sp. zn. BB-3T/36/2020 odsúdený pre zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa 296 Trestného zákona. Počas jeho výkonu trestu dom v B. I. G. predala a kúpila rodinný dom vo D. evidovaný na LV č. XXXX, kat. úz. D., obec D., so súp. č. XXX, postavený na par. č. 237/4 a par. č. 237/5 do podielového vlastníctva s otcom povinného. Na základe konania povinného bola v predchádzajúcich prípadoch nútená opustiť svoje predchádzajúce bydlisko a presťahovať sa z dôvodu jeho správania, čo okrem iného bolo aj finančne neúnosné. Na podklade vyššie uvedeného sa domáha aj vydania zákazu vstupu do domu, v ktorom má záujem so svojím synom zotrvať. Po prepustení z ÚVTOS sa povinný nasťahoval do tohto rodinného domu, pričom sa minimálne podieľal na úhradách výdavkov spojených s bývaním. Počas tohto obdobia sa povinný správal násilne, a to tak, že približne trikrát bránila pred jeho správaním aj ich spoločného syna, ktorého sa snažil udrieť. Povinný mal a aj má násilné sklony, ktoré sa okrem iného prejavovali aj v príkazoch jej aj synovi čo majú robiť, kedy sa bude variť, jesť, upratovať a vyhrážal sa, že ju psychicky aj finančne zničí. Dňa 14.6.2025 povinný navrhovateľku napadol, a to takým spôsobom, že ju silno chytil za ruku a sotil do steny, potiahol za vlasy, sotil do kuchynskej linky, čoho následkom narazila chrbtom na kuchynskú linku. Povinný jej následne vytrhol z ruky mobilný telefón a ona bočným francúzskym oknom v obývačke ušla k susedom. Tento skutok dňa 19.6.2025 nahlásila aj na políciu, pričom to vyhodnotila ako oznámenie o priestupku voči občianskemu spolunažívaniu. Po tomto incidente sa navrhovateľke výrazne zhoršil psychický stav, nevie spať, budí sa a má obavu o svoje zdravie a život, nakoľko povinný ju sledoval, vyhľadával jej prítomnosť, nútil ju k sexuálnemu styku napriek jej nesúhlasu, a to v období november 2024 až január 2025. Dňa 8.7.2025 opakovane podala oznámenie na políciu z dôvodu, že jej povinný odcudzil finančnú hotovosť vo výške 50 eur, doklady o STK a emisnej kontrole od motorového vozidla, ktoré jej následne zobral a chcel tým navrhovateľke znemožniť pravidelné dochádzanie do práce. Na povinného podala trestné oznámenie pre zločin týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, ku ktorému bola dňa 15.9.2025 vypovedať ako poškodená. Vyšetrovateľom odboru kriminálnej polície, 1. oddelenia vyšetrovania Okresného riaditeľstva PZ Trnava bolo následne dňa 4.9.2025 podľa § 199 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku začaté trestné stíhanie za zločin Týranie blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, ktoré je vedené na OKP OR PZ Trnava pod ČVS: ORP-776/1-VYS-TT-2025. Dňa 19.9.2025 opakovane podala oznámenie na políciu z dôvodu vyhrážania, zastrasovania. Na podklade vyššie uvedeného vzbudzuje povinný a jeho konanie voči navrhovateľke u nej dôvodnú obavu o zdravie a život. Vzhľadom na bezprostredné

ohrozenie jej telesnej a duševnej integrity ako aj integrity maloletého dieťaťa, je potrebné urýchlene nariadiť neodkladné opatrenie, ktoré zabráni ďalšiemu násiliu, vyhrážaniu a psychickému nátlaku.

5. Navrhovateľka spolu s návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia predložila lekársku správu zo dňa 15.3.2020, výpis z listu vlastníctva č. XXXX, Potvrdenie o oznámení zo dňa 19.6.2025, 8.7.2025 a 19.9.2025, zápisnicu o výsluchu svedka - poškodeného zo dňa 15.9.2025, upovedomenie o začatí trestného stíhania zo dňa 22.9.2025, potvrdenie o podaní návrhu na rozvod manželstva a úpravu rodičovských práv a povinností k maloletému dieťaťu.

6. Súd prvej inštancie konštatoval, že v danom prípade navrhovateľka navrhla nariadiť neodkladné opatrenie z dôvodu potreby bezodkladnej úpravy pomerov. Vychádzajúc z procesnej stránky samotného rozhodovania o nariadení neodkladného opatrenia spočívajúcej predovšetkým v tom, že súd rozhoduje v krátkej lehote a spravidla bez výsluchu a vyjadrenia strán, zákon následne v ustanovení § 326 CSP vyžaduje, aby navrhovateľ v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia nielen opísal rozhodujúce skutočnosti odôvodňujúce potrebu neodkladnej úpravy pomerov alebo obavu, že exekúcia bude ohrozená, opísaním skutočností hodnoverne osvedčujúcich ich dôvodnosť a zároveň je povinnosťou navrhovateľa pripojiť k návrhu listiny, na ktoré sa odvoláva. Navrhovateľ teda nielenže musí súd opísaním rozhodujúcich skutočností presvedčiť o potrebe nariadiť neodkladné opatrenie, ale súčasne musí rozhodujúce skutočnosti aj náležitým spôsobom osvedčiť.

7. Podľa názoru súdu prvej inštancie navrhovateľka dostatočne osvedčila potrebu a opodstatnenosť nariadenia neodkladného opatrenia. Navrhovateľka opísala všetky rozhodujúce skutočnosti a dostatočne osvedčila neodkladnosť potreby upraviť pomery strán, teda osvedčila splnenie zákonom vyžadovaných dôvodov na nariadenie neodkladného opatrenia podľa § 325 ods. 2 písm. e) a h) CSP. Navrhovateľka síce formálne navrhla nariadiť neodkladné opatrenie podľa § 325 ods. 2 písm. f) a h), avšak súd posudzujúc podanie podľa obsahu a nie podľa označenia, vyhodnotil, že podľa obsahu návrhu a závažnosti konania povinného vyplývajúceho z príloh sa navrhovateľka domáha nariadenia neodkladného opatrenia podľa § 325 ods. 2 písm. e) a nie písm. f).

8. Účelom neodkladného opatrenia podľa § 325 ods. 2 písm. h) CSP je chrániť fyzickú a duševnú integritu osoby, ktorá sa cíti byť ohrozená konaním osoby, proti ktorej návrh smeruje. Pre nariadenie uvedeného neodkladného opatrenia musí navrhovateľ osvedčiť, že jeho telesná integrita alebo duševná integrita je, resp. môže byť konaním povinného ohrozená. Z návrhu navrhovateľky ako aj z predložených listinných dôkazov mal za osvedčené, že fyzická aj duševná integrita navrhovateľky, ako aj spoločného dieťaťa, je ohrozená násilným správaním povinného, čo navrhovateľka osvedčila potvrdeniami o podaní oznámení na políciu, zápisnicou o jej výsluchu ako poškodenej a najmä tým, že dňa 4.9.2025 bolo voči povinnému začaté trestné stíhanie za zločin Týranie blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a) Trestného zákona.

9. V časti o uloženie povinnosti nepribližovať sa k navrhovateľke súd prvej inštancie vychádzal z § 11 Občianskeho zákonníka a mal za to, že navrhovateľka má právo na ochranu svojej osoby, a to tak života, zdravia ako aj súkromia, a v prípade, ak považuje vzhľadom na existujúce (osvedčené) skutočnosti agresívneho správania zo strany povinného, jeho priblíženie za zásah do svojej vlastnej integrity, ktorý ju ohrozuje a neželá si ho v obave o svoje zdravie z dôvodu, že vzájomný kontakt je pre ňu násilného charakteru (vyvolávajúci u nej i negatívne dôsledky v podobe strachu, úzkosti a stresu), je uvedené dostačujúce na to, aby súd vydal zákaz priblíženia. Ustanovenie § 325 ods. 2 písm. h) CSP vyžaduje na nariadenie tohto neodkladného opatrenia iba „možnosť ohrozenia integrity“, zvyrazňujúc subjektivitu vnímania chránenej osoby, na rozdiel od objektivity ohrozenia v prípade obmedzenia vstupovania do (na) nehnuteľností. Súd tak vyhovel návrhu navrhovateľky, keď mal za to, že zákaz priblíženia na vzdialenosť menšiu ako 30 metrov zaručí ochranu jej integrity.

10. Za osvedčené mal aj to, že povinný môže byť aj v dôsledku užívania omamných látok nebezpečný pre navrhovateľku, nakoľko neprimerane reaguje, preto je odôvodnené aj nariadenie neodkladného opatrenia podľa § 325 ods. 2 písm. e) CSP. Z návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia a jeho príloh mal súd osvedčené, že konanie povinného vzbudzuje u navrhovateľky pochopiteľnú a odôvodnenú obavu o jej zdravie a život. Za týchto okolností dospel k presvedčeniu, že je na mieste upraviť pomery strán a nariadiť neodkladné opatrenie, ktorým sa zamedzí povinnému vstup do domu, resp. bytu, v ktorom býva navrhovateľka, nakoľko je predpoklad, že nariadenie takéhoto neodkladného

opatrenia bude účinným prostriedkom na zamedzenie potenciálnych atakov zo strany povinného voči navrhovateľke. V danom prípade mal osvedčenú potrebu preventívne chrániť ohrozenie života a zdravia navrhovateľky pred možnými útokmi zo strany povinného, ktoré u povinného z dôvodu jeho osvedčeného násilného konania voči navrhovateľke v jej byte nemožno vylúčiť. S poukazom na všetky uvedené skutočnosti vyhovel návrhu navrhovateľky a nariadil neodkladné opatrenie ako prostriedok naliehavej procesnej ochrany určený na riešenie takých situácií, kde je potrebný rýchly zásah súdu a rýchla úprava pomerov strán sporu, ako je tomu aj v danom prípade. Pri určovaní rozsahu, v ktorom zakáže povinnému približovať sa k navrhovateľke zvažoval to, aby zásah do práv povinného nebol neprimeraný účelu zamýšľaného navrhovateľkou (proporcionálna nariadeného neodkladného opatrenia). Pritom prihliadal na prípadné súdne, trestné a správne konania, v súlade s čím súd vymedzil výnimky, na ktoré sa zákaz priblíženia nebude vzťahovať, umožňujúc stretávanie v konaní pred súdom, prípadne orgánmi činnými v trestnom konaní, kde je ochrana integrity navrhovateľky zabezpečená prítomnosťou úradných osôb a Justičnej stráže, resp. príslušníkov Policajného zboru.

11. Súd prvej inštancie z obsahu návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia ustálil, že nariadenie neodkladného opatrenia procesne konzumuje vec samu a možno prostredníctvom jeho účinkov dosiahnuť trvalú úpravu pomerov medzi stranami sporu a v tomto prípade nebolo potrebné, aby navrhovateľke bola ukladaná povinnosť podať v určitej lehote žalobu vo veci samej, a to s poukazom na uznesenie Krajského súdu v Trnave č. k. 11Co/90/2021-59 zo dňa 26.11.2021. V záujme rovnosti sporových strán a zabezpečenia adekvátnej ochrany práv a oprávnených záujmov osôb, proti ktorým neodkladné opatrenie smeruje (povinný), v súlade s § 337 ods. 1, 2 CSP poučil vo výroku III. napadnutého uznesenia povinného o možnosti podania žaloby vo veci samej. Povinný má v prípade zmeny okolností, či skorého upokojenia situácie, možnosť žiadať o zrušenie tohto neodkladného opatrenia, prípadne žiadať od navrhovateľky ako žalovanej náhradu škody, resp. ujmy, ktorá by mu prípadne výkonom neodkladného opatrenia (nariadeného napríklad na základe navrhovateľkou v návrhu uvádzaných tvrdení, ktoré by sa preukázali ako nepravdivé) vznikla. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že navrhovateľke nárok na náhradu trov konania nepriznal, pretože si náhradu trov konania neuplatnila, preto rozhodol tak, že navrhovateľke nárok na náhradu trov konania nepriznal.

12. Proti uzneseniu súdu prvej inštancie podal v celom rozsahu včas odvolanie povinný s návrhom na jeho zrušenie a vrátenie súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, resp. jeho zmenu spôsobom zamietajúcim návrh na nariadenie neodkladného opatrenia. Pre prípad, ak by odvolací súd odvolaniu nevyhovel v celom rozsahu, žiadal o zmiernenie uložených povinností – obmedziť zákaz vstupu len na konkrétne časti nehnuteľnosti užívané navrhovateľkou alebo skrátiť trvanie zákazu, či upraviť režim styku povinného so synom tak, aby nebol úplne znemožnený, alebo zmeniť neodkladné opatrenie tak, aby zodpovedalo primeranej potrebe ochrany navrhovateľky a zároveň neprekračovalo nevyhnutnú mieru zásahu do jeho práv. Odvolanie odôvodnil právne § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP. Namietal, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k viacerým nesprávnym skutkovým zisteniam, nekriticky prevzal tvrdenia navrhovateľky a vyhodnotil ich ako preukázané skutočnosti, hoci neboli podložené nezávislými dôkazmi. Tieto nesprávne skutkové závery sa týkajú predovšetkým posúdenia jeho údajného násilného a ohrozujúceho správania, ako aj okolností bývania v nehnuteľnosti. K zakazu vstupu do nehnuteľnosti uviedol, že za nesprávne a neúplné považuje skutkové zistenie, že jeho prítomnosť v predmetnej nehnuteľnosti predstavuje pre navrhovateľku nebezpečenstvo. Opomenutá je skutočnosť, že predmetná nehnuteľnosť nie je výlučným vlastníctvom navrhovateľky. Z listu vlastníctva č. XXXX pre katastrálne územie D. vyplýva, že spoluvlastníkom rodinného domu je jeho otec. Povinný v dome býval na základe dohody s otcom – spoluvlastníkom, a to dlhodobu a so znalosťou navrhovateľky. Uvedená nehnuteľnosť je jeho rodinným zázemím (nejde o výlučné útočisko navrhovateľky), pričom súd prvej inštancie sa touto okolnosťou nezaoberal a nezistil skutkový stav v potrebnom rozsahu. Podielovými spoluvlastníkmi sú jeho otec a navrhovateľka, každý v podiele 1/2 k celku. Predmetnú nehnuteľnosť užíva na základe dvoch samostatných oprávnení, a to na základe užívacieho práva udeleného jeho otcom, ako aj na základe výslovného súhlasu navrhovateľky, ktorý deklarovala aj probačnému úradníkovi (v rámci preverovania režimu v domácnosti, pričom povinný je pod elektronickým monitoringom v rámci trestného konania vedeného pred ŠTS, pracovisko Banská Bystrica, sp. zn. 3T/36/2020). Nad rámec toho platí, že navrhovateľka sa z predmetnej nehnuteľnosti dobrovoľne odsťahovala a nikdy jej nebránil dom užívať. Opomenutie vlastníckych pomerov a dvojako právného titulu užívania viedlo k nesprávnej premise, že každý jeho vstup ako povinného do domu je bez ďalšieho neoprávnený alebo nevhodný. Existujúce oprávnenia vyžadovali test proporcionality a individuálne

vyváženie práv oboch spoluvlastníkov a ich rodinných väzieb. Treba zdôrazniť, že navrhovateľka opustila spoločnú domácnosť dobrovoľne ešte v priebehu mesiaca august 2025 a skutočným dôvodom bola jej nová známosť, čo vyústilo do podania návrhu na rozvod manželstva zo strany navrhovateľky. Vyjadril nesúhlas s tým, že predstavuje pri svojom pobyte v nehnuteľnosti pre navrhovateľku hrozbu násillia, pretože tento skutkový záver nie je podložený žiadnym objektívnym dôkazom. Dokumenty predložené navrhovateľkou (kópie trestných oznámení a záznamov o výsluchov), nie sú rozhodnutím o vine, ale zaznamenávajú tvrdenia jednej strany konfliktu. Žiadne trestné konanie nebolo právoplatne ukončené v jeho neprospech, doposiaľ neexistuje rozsudok ani iné právoplatné rozhodnutie, ktoré by potvrdilo pravdivosť obvinení navrhovateľky. Súd prvej inštancie však aj napriek neukončenému vyšetrovaniu alebo stíhaniu akceptoval tvrdenia navrhovateľky ako pravdivé. Takýto postup je predčasný a v rozpore so zásadou prezumpcie nevinu. Za obzvlášť zavádzajúce považoval tvrdenia navrhovateľky o jeho údajných drogových závislostiach a nebezpečnom správaní. Navrhovateľka napríklad vo svojich podaniach uviedla, že bol „drogový závislý“ a opisovala incident, pri ktorom sa jej mal vyhrážať podpálením majetku, pričom tvrdila, že jeho otec „vybavil“ umiestnenie na psychiatrii, aby sa vyhol väzeniu (tieto tvrdenia sa nachádzajú v zázname o výsluchu navrhovateľky zo dňa 15.9.2025 – priložené v spisových prílohách). Žiadne z týchto tvrdení však neboli preukázané hodnovernými dôkazmi. Ide o jednostranné a subjektívne interpretácie navrhovateľky, ktoré neboli potvrdené nezávislým svedkom ani znaleckým posudkom. Naproti tomu povinný predkladá dôkaz o opaku – výsledky toxikologického vyšetrenia zo dňa 7.10.2025, ktoré jednoznačne preukazujú, že povinný nemá v tele, resp. že neužíva žiadne omamné alebo psychotropné látky. Tento dôkaz vyvracia tvrdenia navrhovateľky, že by užíval drogy alebo bol pod vplyvom návykových látok. Opomenutie objektívne overiť tieto závažné obvinenia viedlo k nesprávnemu skutkovému záveru, že povinný je drogový závislý a nebezpečný – čo sa dodatočne ukázalo ako nepravdivé. Vo vzťahu k zákazu priblíženia namietal, že skutkové zistenia súdu nezodpovedajú reálnemu stavu. Nikdy neublížil navrhovateľke fyzicky, poprel aj úmyselné spôsobenie zranenia navrhovateľke z jeho strany. Navrhovateľka opísala vo svojom návrhu isté vyhrážky a obavy, ale nepredložila žiaden dôkaz o tom, že by ju napadol alebo spôsobil jej ujmu na zdraví, neexistuje lekárska správa, ani fotografia zranení, ktoré by dokladovali fyzické napadnutie navrhovateľky z jeho strany. Súd prvej inštancie nezohľadnil vzťah oboch strán k ich maloletému synovi (nar. XX.X.XXXX). Zákaz priblíženia mu fakticky bráni priblížiť sa nielen k navrhovateľke, ale aj k ich dieťaťu, ktoré je prirodzene v blízkosti matky. Uložené opatrenie má teda veľmi vážny dopad aj na výkon jeho rodičovských práv. Súd prvej inštancie neuviedol žiadne konkrétne zistenia, že by kontakt otca so synom predstavoval riziko. Podania navrhovateľky, na ktoré súd v odôvodnení implicitne referuje, sa opierajú najmä o udalosti z roku 2015 – teda spreď viac ako desiatich rokov; ide o časovo vzdialené epizódy, ktoré bez ďalšieho nepreukazujú aktuálnu, bezprostrednú hrozbu, ani neodôvodňujú intenzívny zásah formou neodkladného opatrenia.

13. Zhrnul, že súd prvej inštancie na základe jednostranných tvrdení navrhovateľky a bez jeho vypočutia dospel k fakticky nepresnému obrazu skutkového stavu. Nebola preukázaná existencia aktuálneho násillia ani drogovej závislosti na jeho strane (naopak, bol predložený dôkaz vyvracajúci tieto tvrdenia). Neboli zistené podstatné okolnosti, ako sú vlastnícke a užívacie pomery k nehnuteľnosti či predchádzajúce konflikty iniciované navrhovateľkou. Tieto nedostatky v zistení skutkového stavu spôsobili, že súd nesprávne vyhodnotil mieru jeho nebezpečnosti a potrebu vydania tak prísnych opatrení, akými sú zákaz vstupu do domu a zákaz priblíženia. Namietal nesprávne právne posúdenie veci. Aj keby skutkové okolnosti tvrdené navrhovateľkou boli aspoň sčasti dané, súd z nich vyvodil neprímerané a právne nesprávne závery. V prejednávanej veci neboli splnené zákonné predpoklady na nariadenie neodkladného opatrenia. Zdôraznil nesplnenie podmienky „dôvodného podozrenia z násillia“ (k opatreniu zákazu vstupu do domu). Súd prvej inštancie nariadil zákaz jeho vstupu do domu, akoby bol dôvodne podozrivý z násillia voči osobe bývajúcej v dome (navrhovateľke). V odôvodnení však neuvádza žiadne konkrétne právne hodnotenie toho, v čom toto dôvodné podozrenie spočíva. Samotné podanie trestného oznámenia ešte neznamena, že je dané dôvodné podozrenie v zmysle § 325 ods. 2 CSP. Súd nijako právne nezahodnotil mieru verifikácie obvinení navrhovateľky, rezignoval na posúdenie, či vôbec existuje pravdepodobnosť, že k tvrdenému násilliu došlo. Opatrenie podľa § 325 ods. 2 písm. f) CSP nesmie obchádzať vlastnícke práva tretích osôb. Ak spoluvlastník domu (iná osoba než navrhovateľka) dovoľuje povinnému vstup, bolo úlohou súdu posúdiť, či takýto zákaz nepredstavuje neprímeraný zásah aj do práv tejto tretej osoby, pričom v napadnutom uznesení však takáto právna úvaha úplne chýba. Akcentoval na nesplnenie podmienky ohrozenia telesnej/duševnej integrity, no v rozhodnutí absentuje jasná právna úvaha o tom, akým spôsobom konkrétne správanie naplnia kritérium ohrozenia integrity navrhovateľky. Z jeho strany nebola preukázaná žiadna fyzická

ujma na navrhovateľke – nebola zranená ani tyraná spôsobom, ktorý by zanechal stopy (žiadne lekárske záznamy o ošetrovaní navrhovateľky sa v spise nenachádzajú), nebolo preukázané systematické psychické týranie (v zmysle § 208 Trestného zákona), navrhovateľka opisovala konflikt a hádky, avšak chýba odborný posudok, či iné zhodnotenie, že by u nej došlo k psychickej traume z jeho konania. Nie je splnené kritérium právne relevantného ohrozenia integrit navrhovateľky. Z právneho hľadiska je pochybný aj rozsah zákazu 30 metrov, súd prvej inštancie neodôvodnil prečo zvolil práve periméter 30 metrov, v čom spočíva táto hranica ako si predstavuje jej dodržiavanie v praxi. Takto stanovený zákaz je neprimerane široký, má byť individualizovaný a nastavený len v nevyhnutnom rozsahu. Súd prvej inštancie sa nezaoberal otázkou, či by ochranu navrhovateľky nebolo možné dosiahnuť miernejším zásahom alebo inými právnymi prostriedkami, napríklad mohol zvážiť vydanie predbežného opatrenia v trestnom konaní alebo mohol navrhovateľke odporučiť využiť iné civilné inštitúty (mediáciu, dohodu o obývaní domu s rozdelením užívania priestorov a pod.). Podľa jeho názoru je odôvodnenie napadnutého uznesenia nedostatočné a nekonzistentné. Napadnuté uznesenie nekonkretizuje, ktoré dôkazy súd vykonal a aké skutkové zistenia z nich urobil; absentuje hodnotenie dôveryhodnosti tvrdení navrhovateľky (prečo jej súd uveril) a úplne chýba vysvetlenie, prečo nebol vypočítaný povinný a prečo bolo potrebné rozhodnúť bez kontradiktórnosti – najmä ak ide o opatrenia intenzívne zasahujúce do jeho osobnostných, rodinných a majetkových práv. Odôvodnenie neobsahuje test proporcionality k zákazom.

14. Navrhovateľka vo vyjadrení k odvolaniu povinného navrhla napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdiť. K odvolacím dôvodom podľa § 365 ods. 1 písm. b) a f) CSP uviedla, že vlastníctvo k nehnuteľnosti, do ktorej je povinnému neodkladným opatrením nariadený zákaz vstupu, nie je podstatnou skutkovou okolnosťou, ktorú by mal súd pri svojom rozhodovaní vziať do úvahy. Skutočnosť, či povinný je alebo nie je vlastníkom nehnuteľnosti, nemá žiadny dopad na zákonnosť vydaného uznesenia o zákaze vstupu do nehnuteľnosti. Pre úplnosť argumentácie doplnila, že je podielovou spoluvlastníčkou nehnuteľnosti v pomere 1/2-ica, povinný vlastníkom nie je. Navrhovateľka má v nehnuteľnosti trvalý pobyt (formálny charakter) a zároveň jej nehnuteľnosť slúži na trvalé bývanie (faktický charakter); spolu s mal. synom bola nútená pod tlakom konfliktov a z obavy o svoje zdravie z nehnuteľnosti sa odsťahovať a vrátiť sa mohla (spolu so synom) až po tom, ako 06.10.2025 na základe doručeného neodkladného opatrenia povinný nehnuteľnosť opustil. Druhý podielový spoluvlastník je otcom povinného, pričom však v dome nikdy nebyval ani nebýva. Tvrdenie povinného že „povinný jej nikdy nebránil dom užívať“ je právne bezpredmetné. Povinný nemá vecné právo k nehnuteľnosti; nakladať s majetkom podľa svojej vôle môže vlastník, čo povinný nie je. Poprela tvrdenie povinného, podľa ktorého je skutkový záver, že pre navrhovateľku predstavuje hrozbu násillia nesprávny, lebo „nie je podložený žiadnym objektívnym dôkazom“. Poukázala na to, že v danej veci prítomnosť povinného vníma a prežíva ako psychický nátlak, nepohodu, stres a obavu (a to až obavu existenčnú); tento druh násillia je veľmi ťažko objektivizovateľný (nie je to modrina alebo zlomená ruka); kladenie dôkaznej povinnosti na navrhovateľku v miere, ako to požaduje povinný, je v časových súvislostiach, v akých je návrh na vydanie neodkladného opatrenia realizovaný, nereálne a nenáležité. Vydané súdne rozhodnutie - neodkladné opatrenie, pre udržateľnosť svojej zákonnosti a spravodlivosti v žiadnom prípade nemusí byť založené na „právoplatnom ukončení“ trestného konania a nie je v rozpore so zásadou „prezumpcie nevinny“. Poprela pravdivosť tvrdenia povinného, uvedeného v odvolaní, ktorá sa týka toho, že aktuálne s návykovými látkami problém nemá. A to na podklade vlastných pozorovaní, ako aj pozorovaní osôb zo sociálneho prostredia povinného (v podrobnostiach preukazované v rámci preverovania trestných oznámení doložených ako prílohy k návrhu). Protokol spol. AnalytX s. r. o. síce môže byť pravdivý, nie je však dôkazom o tom, že vzorka moču patrila povinnému; ergo, nie je dôkazom o tom, že povinný návykové látky v súčasnosti neužíva tak, ako to tvrdí. K odvolacej námietke povinného, že súd prvej inštancie nezohľadnil vlastnícke a užívacie práva k nehnuteľnosti, nekonal ohľadom vyvrátenia či potvrdenia obvinení navrhovateľky z násillného správania, ani nezabezpečil dôkazy svedčiace v prospech povinného uviedla, že súd sa dostatočne vyrovnal s rozsahom dokazovania pri tejto forme rozhodnutia a o miere dôvodnosti nároku. Poprela aj absenciu fyzického násillia, pravdivosť svojich tvrdení preukázala lekárskou správou z 20.3.2015, ktorú priložila k návrhu; na túto udalosť nezabudla a má vlastnú skúsenosť, že pri eskalácii konfliktu vie byť povinný fyzicky agresívny. Neodkladné opatrenie rieši status navrhovateľky a povinného a nie povinného a syna, preto uznesením uložená povinnosť nemá faktický negatívny dopad na možnosť stretávania sa a komunikácie povinného s dieťaťom. Po vydaní uznesenia je povinný s mal. synom v dennom kontakte; túto skutočnosť povinný potvrdil i na Okresnom súde Trnava pri stretnutí rodičov facilitovanom vyššou súdnou úradníčkou Mgr. Natáliou Bubelovou dňa 29.10.2025.

15. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP navrhovateľka poznamenala, že tento nie je daný. Na margo odvolacej námietky povinného, že súd prvej inštancie neuviedol žiadne konkrétne právne hodnotenie toho, v čom dôvodné podozrenie z násilia spočíva, poukázala na odôvodnenie súdu prvej inštancie. Vo vzťahu k námietke povinného o jeho súhlase na užívanie domu, je podľa jej názoru irelevantné, či v prospech povinnej osoby svedčí vlastnícke alebo iné subjektívne právo vo vzťahu k dotknutému domu alebo bytu. Akcentovala na právnu doktrínu, podľa ktorej násilím je každý čin, ktorého následkom je, že obeť robí niečo, čo nechce robiť, alebo jej bráni robiť niečo, čo chce robiť, prípadne v nej vyvoláva strach; psychické násilie je každé správanie, ktoré priamo narúša slobodnú vôľu a sebaúctu iného človeka. Nezanecháva síce žiadne viditeľné poranenia, napriek tomu môže byť najhoršou formou násilia. Polemika povinného o 30 metroch zákazu priblíženia a jej údajné neodôvodnenie je marginálny argument, ktorého závažnosť nie je spôsobilá navodiť nezákonnosť rozhodnutia. Nesúhlasí s užívaním nehnuteľnosti povinným, s poukazom na § 139 Občianskeho zákonníka. Tvrdenie povinného o tom, že napadnuté uznesenie nekonkretizuje, ktoré dôkazy súd vykonal a aké skutkové zistenia z nich urobil, je vyslovene nepravdivé.

16. Vo vyjadrení k vyjadreniu navrhovateľky povinný zdôraznil, že nemôže byť úplne bez významu užívanie nehnuteľnosti so súhlasom spoluvlastníka (svojho otca), keďže dokrešľuje reálny stav vecí. Povinný v dome legitímne býva na základe dovolenia spoluvlastníka, nejde o osobu bez vzťahu k nehnuteľnosti. Okrem súhlasu mal de facto súhlas aj zo strany navrhovateľky, a to v období pred eskaláciou konfliktov, pretože navrhovateľka tolerovala spoločné bývanie v rodinnom dome až do jesene 2025, čo potvrdila aj kolíznemu opatrovníkovi. Je pravdou, že pri vydávaní neodkladných opatrení na ochranu osôb má prednosť ochrana zdravia a bezpečia pred majetkovými právami. Súd by však nemal úplne odhliadať od reality, že povinný v predmetnom dome má svoj domov, investoval doň svoj čas a prostriedky. Tvrdenia navrhovateľky o údajných hrozbách a násilí ostali len v rovine jej subjektívneho presvedčenia. Doposiaľ sa žiadne z tvrdených obvinení nepotvrdilo v konaní pred príslušnými orgánmi. Okresný úrad Trnava dňa 13.11.2025 právoplatne zastavil priestupkové konanie vedené proti povinnému pre údajné vyhrážanie navrhovateľke, pretože bolo zistené, že skutok sa nestal a povinný sa ho nedopustil. Toto rozhodnutie správneho orgánu priamo vyvracia tvrdenie navrhovateľky, že by sa jej mal povinný vyhrážať. Chýba akýkoľvek objektívny dôkaz podporujúci záver, že navrhovateľke hrozilo či hrozí z jeho strany ako povinného bezprostredné nebezpečenstvo vážneho násilia. Súd prvej inštancie síce v naliehavosti možno nemal možnosť vykonať rozsiahlejšie dokazovanie, no v odvolacom konaní už tieto skutočnosti vychádzajú najavo a odstraňujú pochybnosti o dôvodnosti nariadeného opatrenia. V situácii, keď sa tvrdené hrozby ex post nepreukázali a existujú dôkazy svedčiace v prospech neho ako povinného, pominul dôvod pre ďalšie trvanie neodkladného opatrenia. K spochybneniu negatívneho toxikologického výsledku zo strany navrhovateľky poukázal na nové dôkazy – výsledok opakovanej laboratórnej skúšky zo dňa 1.12.2025 a čestné vyhlásenie E. J. C., ktorá bola osobne prítomná pri odbere vzorky moču. Výsledok testu jednoznačne potvrdzuje, že v čase testovania nemal v tele žiadne omamné ani psychotropné látky. Súd prvej inštancie sa opierať pri tvrdení o aktuálnom užívaní návykových látok o jeho minulé status (liečenie zo závislosti v minulosti a staršie odsúdenie za drogový delikt), avšak tieto skutočnosti nemôžu znamenať, že je aj v súčasnosti užívateľom drog. Poukázal na dlhodobú duševnú labilitu navrhovateľky, ktorá sa v roku 2012 neúspešne pokúsila o samovraždu skokom z tretieho poschodia, následkom čoho sa dlhodobo doliečovala na psychiatrii a dodnes trpí trvalými následkami na pohybovom aparáte. Uvedené okolnosti preukazujú jej pretrvávajúcu duševnú a emočnú labilitu. Osoba s takouto nestabilitou môže skreslene vnímať realitu a impulzívne reagovať. Navrhovateľka mala problémy so zneužívaním alkoholu a drog, čo dokladujú viaceré prípady zadržania jej vodičského oprávnenia. Takéto správanie navrhovateľky svedčí o jej náchylnosti k rizikómu a nezodpovednému konaniu, čo opäť znižuje dôveryhodnosť jej tvrdení a schopnosť objektívne posúdiť realitu. K lekárskej správe zo dňa 20.3.2015 ako dôkazu domáceho násilia uviedol, že v skutočnosti nešlo o jeho fyzický útok, ale o agresívne správanie navrhovateľky, ktoré bol nútený krotiť. Po upokojení konfliktu navrhovateľka vyhľadala lekárske ošetrovanie, aby mala formálny záznam o údajných zraneniach. Navrhovateľka vtedy napádala verbálne jeho aj jeho priateľku, pričom predmetný incident neoznámila na políciu. Dôrazne poprel fyzické napadnutie svojho maloletého syna, ako aj to, že navrhovateľka musela niekedy brániť údajným útokom voči synovi. Navrhovateľka nepreukázala reálnu právnu potrebu trvania neodkladného opatrenia. Jej obavy z neho sa ukázali ako neodôvodnené, keďže sa nedopustil žiadneho násilia ani vyhrážania, čo potvrdzujú i úradné zistenia.

17. Navrhovateľka vo vyjadrení k vyjadreniu povinného mala za to, že už samotné podanie návrhu na vydanie neodkladného opatrenia je prejavom vôle, z ktorého je zrejme, že navrhovateľka

s užívaním nehnuteľnosti povinným nesúhlasí. Zriadenie užívacieho práva jednoznačne možno označiť za „závažnejší právny úkon“, ku ktorému je potrebný súhlas všetkých spoluvlastníkov nehnuteľnosti. K naplneniu jej cieľa, ktorým je zamedzenie bývania povinného v nehnuteľnosti, ktorej je vlastníčkou v ideálnom podiele 1/2-ici, stačí absencia jej súhlasu. Zo žiadneho právneho predpisu povinnému nevyplýva oprávnenie, ktorým by mohol jej ako navrhovateľke brániť riadne svoj majetok užívať. Tvrdenie je odrazom prežívania povinného v partnerskom vzťahu a je z neho zrejmá superiorna pozícia, do ktorej sa vo vzťahu stavia. Súčasný faktický stav je taký, že povinný sa vystaľoval z predmetnej nehnuteľnosti a svoje bývanie si zariadil iným spôsobom. Domáce násilie je typicky latentné; prebieha bez svedkov, má opakovaný, eskalačný charakter, nemusí zanechávať z vonka viditeľné a teda okamžite objektivizovateľné stopy. Preto právna argumentácia povinného o tom, že sú ukončované priestupkové konania bez záverov o spáchaní priestupku nie je akceptovateľná; nepreukazuje, že navrhovateľkou tvrdené násilie neexistovalo alebo nehrozí. Paradoxne, medzi listinnými dôkaznými prostriedkami, ktoré predložil prostredníctvom právnej zástupkyne povinný, je aj rozhodnutie o Okresného úradu Trnava, odboru všeobecnej vnútornej správy, oddelenia priestupkov zo dňa 13.11.2025, sp. zn. OU-TT-OVVS2-2025/056125-004, z ktorého vyplýva, že správny orgán zastavuje konanie vo veci priestupku A. A. B.. Priestupkové konanie inicioval povinný. Nie je zrejmé, aký dôkaz z predloženej listiny vyplýva a aké skutkové tvrdenie ním povinný preukazuje. Naopak, navrhovateľka tvrdí, že z listiny vyplýva dôkaz o pravdivosti jej tvrdení, že vzájomné spolužitie bolo disharmonické, plné napätia a hádok a osvedčuje dôvodnosť vydaného neodkladného opatrenia. Súd v civilnom konaní nie je viazaný výsledkami priestupkového konania v prípade jeho negatívneho záveru, ale hodnotí samostatne mieru rizika. Ani stagnácia trestného konania nemôže ísť na ľarchu navrhovateľky. Rýchlosť vyšetrovania nie je v moci obete, CSP neviaže trvanie neodkladného opatrenia na výsledok trestného konania. K osobe povinného sa preukázateľne viažu nasledovné relevantné skutočnosti: užívanie návykových látok (aj) v minulosti; odsúdenie za drogové trestné činy; podmienené prepustenie z výkonu trestu (s opatrením monitorovania pohybu); prebiehajúce mimoriadne opravné konanie; nutnosť riešiť svoje bývanie v dôsledku neodkladného opatrenia iným spôsobom a z neho vyplývajúca frustrácia, dočasná destabilizácia a eskalované negatívne nastavenie voči nej. Tieto okolnosti na strane povinného zvyšujú mieru rizika impulzívneho správania a neumožňujú bagatelizovať hrozbu konfliktu. K toxikologickému nálezu povinného o negatívnom teste na prítomnosť metabolitov návykových látok uviedla, že toto nie je dôkazom o neužívaní návykových látok. Navrhovateľka videla užívať povinného biely prášok. Toto svoje konanie neskrýval povinný ani pred ďalšími osobami. Predložila súdu dôkazný prostriedok - čestné vyhlásenie p. F. D. zo dňa 07.12.2025. Ku skratovitému konaniu z roku 2012 upriamila pozornosť na dôsledok duševnej tiesne vyplývajúcej zo závislého vzťahu s povinným, nesúhlasila s tvrdením o jej dlhodobej duševnej labilite. Ani chybné správanie navrhovateľky (v súvislosti s alkoholom a návykovými látkami) nijako neoslabuje jej právo na bezpečie. Zranenie (z incidentu z marca 2015), objektivizované lekárskou dokumentáciou, povinný bagatelizuje ako „upokojuvanie situácie“, ale toto vyjadrenie samo o sebe poukazuje na zásadne narušené vnímanie prípustného správania sa v partnerskom vzťahu. Podľa jej názoru vydanie neodkladného opatrenia nevyžaduje preukázanie skutkového stavu, ale postačuje osvedčenie potreby bezodkladnej úpravy pomerov a osvedčenie hrozby ujmy, ktorá by bez zásahu súdu mohla nastať. Povinný v odvolaní opakovane požaduje „preukázanie“ násillia; spochybňuje vierohodnosť navrhovateľky len preto, že priestupkové konanie neskončilo jeho postihom. Ide o nesprávne právne východisko. CSP nepozná povinnosť obete domáceho násillia preukázať násillie v rozsahu meritórneho rozhodnutia, aby jej bola poskytnutá dočasná ochrana.

18. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 ods. 1 CSP), potom čo zistil, že odvolanie je podané včas a oprávnenou osobou - povinným (§ 359 a § 362 ods. 1 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 2 v spojení s § 357 písm. d) CSP), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 363 CSP) a že povinný použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie je potrebné vo výroku I. (o nariadení neodkladného opatrenia) zmeniť (§ 388 CSP) s nevyhnutnou potrebou čiastočnej korekcie obsahovej dikcie v oboch častiach nariadeného neodkladného opatrenia, pri inak správnom závere súdu prvej inštancie o dôvodnosti neodkladnej úpravy pomerov. V napadnutom výroku II. a III. uznesenia súdu prvej inštancie (o zákonomnom poučení strán sporu), dospel odvolací súd k záveru o vecnej správnosti tohto rozhodnutia, preto ho v tomto rozsahu potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP).

19. K označeniu strán v predmetnom konaní zo strany odvolacieho súdu sa žiada uviesť, že vzhľadom na to, že ide o návrhové konanie (o návrh na nariadenie neodkladného opatrenia pred začatím konania vo veci samej), prichádza do úvahy označiť stranu, ktorá podala návrh na nariadenie neodkladného opatrenia ako „navrhovateľka“ a druhú stranu, t. j. tú, voči ktorej smeruje návrh na nariadenie neodkladného opatrenia ako „povinný z neodkladného opatrenia“, resp. skrátené „povinný“.

20. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na skutočnosti osvedčené obsahom spisu, odôvodnenie preskúmaného uznesenia i argumenty strán predstreté v odvolacom konaní, bolo posúdiť, či boli splnené zákonné podmienky a dané skutkové okolnosti odôvodňujúce nariadiť vo veci navrhovateľkou navrhované neodkladné opatrenie (ktoré súd prvej inštancie vyhodnotil ako neodkladné opatrenie podľa písmena e) a h) CSP).

21. Podľa § 324 ods. 1 CSP, pred začatím konania, počas konania a po jeho skončení súd môže na návrh nariadiť neodkladné opatrenie.

22. Podľa § 325 ods. 1 CSP, neodkladné opatrenie môže súd nariadiť, ak je potreba bezodkladne upraviť pomery alebo ak je obava, že exekúcia bude ohrozená.

23. Podľa § 325 ods. 2 CSP, neodkladným opatrením možno strane uložiť, aby
e) nevstupovala dočasne do domu alebo bytu, v ktorom býva osoba, vo vzťahu ku ktorej je dôvodne podozrivá z násillia,
f) nevstupovala alebo iba obmedzene vstupovala do domu alebo bytu, na pracovisko alebo iné miesto, kde býva, zdržiava sa alebo ktoré pravidelne navštevuje osoba, ktorej telesnú integritu alebo duševnú integritu svojím konaním ohrozuje,
h) sa na určenú vzdialenosť nepribližovala alebo iba obmedzene približovala k osobe, ktorej telesná integrita alebo duševná integrita môže byť jej konaním ohrozená.

24. Podľa § 326 ods. 1 CSP, v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia sa popri náležitostiach žaloby podľa § 132 uvedie opísanie rozhodujúcich skutočností odôvodňujúcich potrebu neodkladnej úpravy pomerov alebo obavu, že exekúcia bude ohrozená, opísanie skutočností hodnoverne osvedčujúcich dôvodnosť a trvanie nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana a musí byť z neho zrejmé, akého neodkladného opatrenia sa navrhovateľ domáha.

25. Podľa § 328 ods. 1 CSP, ak súd nepostupoval podľa § 327, nariadi neodkladné opatrenie, ak sú splnené podmienky podľa § 325 ods. 1, inak návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietne.

26. Podľa § 329 ods. 1 a 2 CSP, súd môže rozhodnúť o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia aj bez výsluchu a vyjadrenia strán a bez nariadenia pojednávania. Ak rozhoduje odvolací súd o odvolaní proti uzneseniu o zamietnutí neodkladného opatrenia, umožní sa protistrane vyjadriť k odvolaniu a k návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia (ods. 1). Pre neodkladné opatrenie je rozhodujúci stav v čase vydania uznesenia súdu prvej inštancie (ods. 2).

27. Podľa § 334 CSP, súd na návrh neodkladné opatrenie zruší, ak odpadnú dôvody, pre ktoré bolo nariadené.

28. Podľa § 336 ods. 1 až 3 CSP, ak súd nariadi neodkladné opatrenie pred začatím konania, môže vo výroku uznesenia uložiť navrhovateľovi povinnosť podať v určitej lehote žalobu vo veci samej. Súd túto povinnosť neuloží najmä vtedy, ak je predpoklad, že neodkladným opatrením možno dosiahnuť trvalú úpravu pomerov medzi stranami (ods. 1). Súd vo výroku uznesenia podľa odseku 1 uvedie strany a predmet konania vo veci samej (ods. 2). Súd aj bez návrhu uznesenie o neodkladnom opatrení zruší, ak žaloba nebola v lehote podaná (ods. 3).

29. Podľa § 337 ods. 1 až 3 CSP, ak súd nariadi neodkladné opatrenie pred začatím konania a ak navrhovateľovi povinnosť podľa § 336 ods. 1 neuloží, poučí strany, ktorým sa neodkladným opatrením ukladá určitá povinnosť, že môžu podať žalobu vo veci samej a o právnych následkoch s tým spojených. Lehotu na podanie žaloby súd neurčuje (ods. 1). Súd vo výroku uznesenia podľa odseku 1 uvedie strany a predmet konania vo veci samej. Konanie vo veci samej sa môže týkať aj nárokov na navrátenie do pôvodného stavu alebo nárokov na náhradu škody alebo inej ujmy spôsobenej výkonom neodkladného

opatrenia (ods. 2). Súd aj bez návrhu uznesenie o neodkladnom opatrení zruší rozhodnutím, ktorým žalobe vo veci samej vyhovel. Ustanovenie § 335 platí primerane (ods. 3).

30. Podľa čl. 19 ods. 1, 2 Ústavy SR, každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena a každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

31. Podľa čl. 3.1 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 606/2013 z 12.6.2013 o vzájomnom uznávaní ochranných opatrení v občianskych veciach „ochranné opatrenie“ je akékoľvek rozhodnutie bez ohľadu na jeho názov, nariadené vydávajúcim orgánom členského štátu pôvodu v súlade s jeho vnútroštátnym právnym poriadkom, ktorým sa osobe predstavujúcej riziko ukladá jedna alebo viacero nasledujúcich povinností s cieľom chrániť inú osobu, ak môže byť ohrozená telesná alebo duševná integrita tejto inej osoby:

- a) zákaz alebo úprava vstupu na miesto, kde má chránená osoba pobyt, kde pracuje, alebo ktoré pravidelne navštevuje alebo kde sa pravidelne zdržiava;
- b) zákaz alebo úprava kontaktu s chránenou osobou akýmkoľvek spôsobom vrátane telefonického kontaktu, elektronickej alebo riadnej pošty, faxu alebo iných prostriedkov;
- c) zákaz alebo úprava približovania sa k chránenej osobe bližšie ako na určenú vzdialenosť.

32. Zákonnými ustanoveniami upravujúcimi neodkladné opatrenie je možné rýchlo a pružne riešiť situáciu, keď je potrebný okamžitý zásah súdu. Pri rozhodovaní o neodkladnom opatrení nie je súd povinný vykonávať dokazovanie, vychádza z osvedčených základných skutočností potrebných pre záver o ohrozenom záujme. Navrhovateľ musí k návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia v zmysle § 326 ods. 2 CSP pripojiť listiny, na ktoré sa odvoláva. Listinné dôkazné prostriedky majú pri rozhodovaní o návrhu osobitný význam, keďže súd nevykonáva plnohodnotné dokazovanie a rozhoduje spravidla bez pojednávania a bez výsluchu strán. Dokazovanie má v konaní o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia povahu osvedčovania. Hodnoverné osvedčenie dôvodnosti a trvania meritórneho nároku môže byť dosiahnuté najmä relevantnými skutkovými tvrdeniami, listinnými dôkaznými prostriedkami a kvalifikovanou právnou argumentáciou. Vzhľadom na charakter neodkladných opatrení pri ich nariadení nemusí súd dodržať formálny postup určený na dokazovanie a zisťovať také skutočnosti, ktoré by inak boli potrebné pre rozhodnutie vo veci samej. To však neznamená, že súd môže nariadiť neodkladné opatrenie bez osvedčenia aspoň základných skutočností, umožňujúcich prijatie záveru o dôvodnosti a trvaní nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana, a bez osvedčenia potreby neodkladnej úpravy pomerov strán. Pred nariadením neodkladného opatrenia je postačujúce, že sú tu okolnosti, z ktorých sa vyvodzuje opodstatnenosť návrhu na takéto dočasné nariadenie opatrenia. Miera osvedčenia sa riadi danou situáciou, najmä naliehavosťou jej riešenia. Pojem „potreba neodkladnej úpravy pomerov“ medzi stranami sporu treba vykladať tak, že bez tejto úpravy vzťahov súdom by hrozila ťažko napravitelná ujma. Zmyslom neodkladného opatrenia je teda poskytnúť dočasnú ochranu oprávnenej strane a zabrániť zhoršovaniu jej postavenia. Súd môže rozhodnúť o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia aj bez výsluchu a vyjadrenia strán a bez nariadenia pojednávania.

33. V prejednáwanej veci súd prvej inštancie vyhovel návrhu navrhovateľky na nariadenie neodkladného opatrenia a neodkladné opatrenie nariadil v zmysle ustanovení § 325 ods. 2 písm. e) a h) CSP a uložil povinnému, aby nevstupoval do nehnuteľnosti špecifikovanej vo výroku I. napadnutého uznesenia a aby sa nepribližoval k navrhovateľke na vzdialenosť menšiu ako 30 m bez jej súhlasu. Hoci navrhovateľka vo svojom návrhu žiadala nariadenie neodkladného opatrenia podľa § 325 ods. 2 písm. f) CSP (okrem § 325 ods. 2 písm. h) CSP), súd prvej inštancie po preskúmaní návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia dospel k záveru, posudzujúc pritom podanie podľa obsahu a závažnosti konania povinného (berúc do úvahy priložené prílohy), že sa navrhovateľka domáha nariadenie neodkladného opatrenia podľa § 325 ods. 2 písm. e) CSP.

34. Odvolací súd v prvom rade akcentuje na potrebu diferencovať medzi neodkladným opatrením podľa § 325 ods. 2 písm. e) CSP a § 325 ods. 2 písm. f) CSP. Ustanovenia § 325 ods. 2 písm. e) CSP svojím účelom predstavuje inštitút slúžiaci na elimináciu kontaktu potenciálneho páchatel'a domáceho násillia. Zo znenia citovaného ustanovenia vyplýva, že je aplikovateľné v prípade, ak v byte býva osoba, vo vzťahu ku ktorej je dôvodne podozrivá z násillia. Najčastejšie ide o prípady domáceho násillia, pričom musí byť splnený predpoklad podozrenia z násillia, čo je možné zistiť napr. z lekárskeho správ, teda najčastejšie dochádza k opakovaným atakom v domácnosti, najčastejšie medzi manželmi a pod.

Citované ustanovenie nemožno vykladať extenzívne vo vzťahu k akémukoľvek chovaniu, pretože musí byť splnený predpoklad skutočného podozrenia z násilia. Ustanovenie § 325 ods. 2 písm. f) CSP je síce obdobné ako v zmysle písm. e), vzťahuje sa však na ohrozenie telesnej a duševnej integrity, čo v danom prípade možno považovať za splnené, ak súd zohľadní chovanie povinného, ktorý ohrozuje duševnú integritu navrhovateľky a ktorého chovanie môže vzbudzovať dôvodné obavy z možného násilia, t. j. ohrozuje telesnú integritu navrhovateľky.

35. V danom prípade podľa názoru odvolacieho súdu navrhovateľka správne požadovala nariadenie neodkladného opatrenia podľa § 325 ods. 2 písm. f) CSP, pretože aplikácia § 325 ods. 2 písm. e) CSP by prichádzala do úvahy len v prípade, ak by sa navrhovateľka v čase nariadenia neodkladného opatrenia zdržiavala v byte, vo vzťahu ku ktorému navrhovala nariadenie neodkladného opatrenia (zákaz vstupu) voči povinnému ako osobe dôvodne podozrivej z domáceho násilia. Z obsahu listinných dôkazov, predovšetkým zápisnice o výsluchu navrhovateľky na Okresnom riaditeľstve PZ v Trnave zo dňa 15.9.2025 vyplynulo, že navrhovateľka sa zo spoločného bydliska strán sporu odsťahovala dňa 17.7.2025 (str. 15 zápisnice o výsluchu navrhovateľky v pozícii svedka – poškodeného). Tieto skutočnosti boli osvedčené (ani neboli sporné), pretože navrhovateľka sa späť nasťahovala do predmetného bytu (v rodinnom dome špecifikovanom vo výroku I. tohto uznesenia) až následne dňa 6.10.2025 po nariadení neodkladného opatrenia.

36. V prípade neodkladného opatrenia nariadeného v zmysle § 325 ods. 2 písm. f) CSP je potrebné vychádzať z toho, že účelom inštitútu zákazu vstupu do domu alebo bytu je eliminovať kontakt osoby ohrozujúcej telesnú alebo duševnú integritu s osobou, ktorá je adresátom takéhoto nevhodného správania. Ak odchod navrhovateľky zo spoločnej domácnosti je práve dôsledkom nevhodného správania sa povinného, nemôže to zakladať dôvod na zamietnutie návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, keďže súdy musia pri svojom rozhodovaní vychádzať z materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov strán, ktoré sa ich ochrany relevantným spôsobom domáhajú.

37. Odvolací súd skúmal, či navrhovateľka skutočne dostatočne osvedčila potrebu naliehavej úpravy pomerov strán a či teda bol daný dôvod na vyhovenie jej návrhu v uvedenej časti. Po oboznámení sa s obsahom spisu, t. j. s návrhom a s listinami k nemu pripojenými, ako aj s obsahom napadnutého uznesenia a odvolania urobil záver, že súd prvej inštancie dospel k správne záveru o potrebe neodkladnej úpravy pomerov, keď navrhovateľka listinnými dôkazmi osvedčila zákonné podmienky pre nariadenie neodkladného opatrenia, avšak nie v zmysle § 325 ods. 2 písm. e) CSP, ale v zmysle § 325 ods. 2 písm. f) CSP, podľa ktorého neodkladným opatrením možno strane uložiť, aby nevstupovala alebo iba obmedzene vstupovala do domu alebo bytu, na pracovisko alebo iné miesto, kde býva, zdržiava sa alebo ktoré pravidelne navštevuje osoba, ktorej telesnú integritu alebo duševnú integritu svojím konaním ohrozuje.

38. K odvolacej námietke povinného, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnym a neúplným skutkovým zisteniam, a preto neexistuje dôvod na nariadenie neodkladného opatrenia, odvolací súd uvádza, že osvedčenie ohrozenia telesnej alebo duševnej integrity navrhovateľky konaním osoby, proti ktorej návrh na nariadenie neodkladného opatrenia smeruje, znamená, že súd pomocou ponúknutých dôkazných prostriedkov zisťuje najvýznamnejšie skutočnosti (teda nie všetky rozhodujúce), pričom postačuje, že osvedčená skutočnosť sa mu vzhľadom na všetky okolnosti javí ako nanajvýš pravdepodobná. Splnenie predpokladov pre nariadenie neodkladného opatrenia samozrejme nemožno vyvodiť len zo samotných tvrdení navrhovateľky, a preto je potrebné tieto tvrdenia spoľahlivo osvedčiť aspoň do tej miery, že možno dôvodne nadobudnúť presvedčenie o ich pravdivosti a hodnovernosti (§ 326 ods. 1 a 2 CSP). Vzhľadom na uvedené tak možno vychádzať z tvrdení strán sporu, listinných dôkazov, záznamov orgánov činných v trestnom konaní alebo príslušného orgánu na prejednanie priestupku, lekárskeho správ atď. Súd pritom nezisťuje skutkový stav ako v klasickom civilnom sporovom konaní, pretože konanie o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia predstavuje osobitný typ konania, v ktorom prevláda predovšetkým zásada rýchlosti (a povinnosť navrhovateľa osvedčiť ním tvrdené skutočnosti), pretože súd rozhoduje v pomerne krátkych lehotách, ktoré sú normované procesným kódexom. Na návrh na nariadenie neodkladného opatrenia sa v zmysle platnej právnej úpravy (§ 326 ods. 1 CSP) v porovnaní so žalobou kladú osobitné požiadavky, čo je logické, nakoľko v štádiu a lehotách, v ktorých súd rozhoduje o návrhu na také opatrenie, nie je mysliteľné, aby vykonával rozsiahle dokazovanie, prípadne aby vyvinul procesné úsilie o doplnenie dokazovania. Súd v tejto súvislosti poukazuje na Veľký

komentár k Civilnému sporovému poriadku autorov Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Praha : C. H. Beck., 2016, strana 1105, výklad k § 326 z ktorého cit. "Riadne dokazovanie v zmysle § 185 a nasl. CSP sa nevykonáva. To, prirodzene kladie zvýšené nároky na kvalitu a presvedčivosť návrhu, s dôrazom na zodpovednosť navrhovateľa za vlastnú procesnú aktivitu." Preto táto námietka povinného ako odvolateľa nebola právne relevantná, pretože riadne dokazovanie sa v takomto type konania nevykonáva.

39. V časti nariadenia neodkladného opatrenia podľa § 325 ods. 2 písm. f) CSP boli skutočnosti svedčiacie pre ohrozenie telesnej a duševnej integrity navrhovateľky osvedčené v čase nariadenia neodkladného opatrenia najmä viacerými navrhovateľkou priloženými potvrdeniami o oznámení priestupku zo dňa 19.6.2025 (ktoré konanie bolo zastavené rozhodnutím Okresného úradu Trnava zo dňa 21.10.2025), 8.7.2025, 19.9.2025, v ktorých navrhovateľka uvádzala podozrenia zo spáchania priestupkov proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. e) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch zo strany povinného, ako aj začatím trestného stíhania vo veci zločinu týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, ktorému predchádzal výsluch navrhovateľky ako poškodenej dňa 15.9.2025, kde uviedla skutočnosti týkajúce sa konfliktného spolužitia účastníkov konania a násilného správania sa povinného voči jej osobe. Hoci vo veci toho času ešte nebolo vznesené obvinenie voči konkrétnej osobe (respektíve odvolací súd nemá o takejto skutočnosti vedomosť), je možné už z takto osvedčených skutočností vyvodiť potrebu nariadenia neodkladného opatrenia, a to vzhľadom na existenciu intenzívneho konfliktného vzťahu medzi účastníkmi konania, keď navrhovateľka opakovane poukazuje na neprimerané reakcie povinného zasahujúce do jej telesnej a duševnej integrity, ktoré sa môžu vzhľadom na konfliktné rozvodové konanie opakovať a zintenzívniť. Odvolací súd zdôrazňuje, že pre osvedčenie potreby nariadenia neodkladného opatrenia v zmysle § 325 ods. 2 písm. f) CSP nie je nevyhnutné vznesenie obvinenia v trestnom konaní, keďže už začatie trestného stíhania postačuje na osvedčenie ohrozenia telesnej a duševnej integrity navrhovateľky. Začatie trestného stíhania v zmysle § 199 ods. 1 Trestného poriadku totiž prichádza do úvahy, ak policajt po preskúmaní trestného oznámenia, resp. aj po jeho doplnení dospeje k záveru, že nie je dôvod na postup podľa § 197 ods. 1 alebo 2 Trestného poriadku (teda ak nebol dôvod skončiť trestné stíhanie v predchádzajúcom štádiu trestného konania), ale je tu podozrenie zo spáchania trestného činu. Účelom neodkladného opatrenia je tak predovšetkým predísť nepriaznivým následkom (ďalším zásahom v obydlí navrhovateľky do duševnej a telesnej integrity navrhovateľky). Uložením povinnosti nevstupovať do bytu (vymedzeného v bode I. tohto uznesenia) možno objektívne dosiahnuť ochranu, ktorej sa navrhovateľka domáha, navrhovaným neodkladným opatrením, keď právne účinky neodkladného opatrenia neobmedzia povinnú osobu neprimeraným spôsobom a nad nevyhnutný rozsah.

40. Čo sa týka námietky povinného, podľa ktorého má legitímny nárok na užívanie predmetného bytu odvodený od manželského spolužitia, ako aj súhlasu jeho otca ako podielového spoluvlastníka (v podiele 1/2), odvolací súd uvádza, že pre rozhodnutie vo veci je táto skutočnosť bez relevantného významu. Podstatné je totiž splnenie podmienok na nariadenie neodkladného opatrenia (podľa § 325 ods. 2 CSP), nie existencia titulu užívania nehnuteľnosti. K tvrdeniu, že opatrenie podľa § 325 ods. 2 písm. f) CSP nesmie obchádzať vlastnícke práva tretích osôb, je potrebné poznamenať, že tretia osoba (podielový spoluvlastník nehnuteľnosti, otec povinného) môže v rozsahu svojho spoluvlastníckeho podielu nehnuteľnosť aj naďalej užívať. Navyše, podľa názoru odvolacieho súdu, povinný ani neosvedčil existenciu tvrdeného titulu, len ju skutkovo tvrdil bez akejkoľvek dôkaznej procesnej aktivity. Rovnako irelevantná je skutočnosť o užívaní návykových látok povinným, aj keď súd prvej inštancie na túto skutočnosť prihliadol, avšak až po skonštatovaní splnenia procesných podmienok na nariadenie zákazu vstupu povinnému do nehnuteľnosti, t. j. išlo skôr o sekundárnu argumentáciu slúžiacu na podporu jeho právneho názoru. Prípadné užívanie návykových látok nie je pre právne posúdenie veci a splnenie podmienok na nariadenie neodkladného opatrenia podľa § 325 ods. 2 písm. f) a h) CSP podstatné, ak splnenie podmienok pre nariadenie neodkladného opatrenia možno vyvodiť z iných navrhovateľkou osvedčených skutočností.

41. Povinný odvolaním napadol uznesenie súdu prvej inštancie vo výroku I. aj v časti uloženia povinnosti nepribližovať sa k navrhovateľke bez jej súhlasu na vzdialenosť menšiu ako 30 metrov s výnimkami. Jeho odvolacia argumentácia bola založená na neexistencii potreby naliehavej úpravy pomerov, spochybňovanie rozsahu vzdialenosti, na ktorú sa nemôže priblížiť. Odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že ustanovenie § 325 ods. 2 písm. h) CSP vyžaduje na nariadenie tohto neodkladného

opatrenia iba možnosť ohrozenia integrity, zvýrazňujúc subjektivitu vnímania chránenej osoby. Navrhovateľka má v zmysle § 11 Občianskeho zákonníka právo na ochranu svojej osoby, a to života, zdravia ako aj súkromia, a ak považuje vzhľadom na osvedčené skutočnosti neprimeraného správania zo strany povinného jeho priblíženie za zásah do svojej vlastnej integrity a neželá si ho v obave o svoje zdravie z dôvodu, že vzájomný kontakt je pre ňu násilného charakteru, je uvedené postačujúce preto, aby bol vydaný zákaz priblíženia, najmä v situácii, keď mal súd už za osvedčený dôvod na nariadenie neodkladného opatrenia podľa § 325 ods. 2 písm. f) CSP.

42. Povinný namietal aj absenciu bližšieho odôvodnenia zo strany súdu prvej inštancie, týkajúceho sa rozsahu zákazu priblíženia, keď vyjadril nesúhlas s rozsahom uloženého zákazu priblíženia vo vzdialenosti 30 metrov. K tomu je potrebné uviesť, že súd prvej inštancie zväzil primeranosť (proporcionalitu) nariadeného neodkladného opatrenia aj v tejto časti a určenie rozsahu zákazu priblíženia posúdil súd prvej inštancie správne a nie je mu v tejto časti potrebné nič vytknúť. Určenie rozsahu uvedeného zákazu je determinované práve intenzitou a spôsobom, akým povinný ohrozuje telesnú a duševnú integritu navrhovateľky. Inak povedané, potreba určenia rozsahu zákazu priblíženia v dĺžke 30 metrov bola nevyhnutná práve z dôvodu aktuálnej animozity medzi stranami sporu, existencie konfliktného vzťahu, vedenia viacerých priestupkových konaní voči osobe povinného a trestného konania (v čase nariadenia neodkladného opatrenia). Takto určený rozsah zákazu podľa názoru odvolacieho súdu zabezpečí adekvátnu ochranu navrhovateľke, vzťahujúcu sa na jej telesnú, ale i duševnú integritu.

43. V súvislosti so zákazom priblíženia povinný namietal aj dopad takto nariadeného neodkladného opatrenia na výkon jeho rodičovských práv. Maloletý syn strán sporu má toho času 10 rokov, nie je potrebné teda pri realizácii styku tohto prevziať takým spôsobom, ako v prípade menších detí (napríklad do 5 rokov), preto nariadené neodkladné opatrenie nie je spôsobilé povinného obmedziť vo výkone jeho rodičovských práv. Spochybňovanie dôvodnosti nariadenia neodkladného opatrenia spočívajúceho v zákaze priblíženia k navrhovateľke ako matke ich spoločného potomka nie je dôvodné a nemá dopad na právne postavenie povinného a jeho možnosť stykať sa s jeho maloletým synom, ku ktorému zákaz priblíženia súdom uložený nebol.

44. Ani námietka povinného smerujúca k absencii zdôvodnenia nevyhnutnosti a proporcionality zásahov v oboch častiach nariadeného neodkladného opatrenia, nebola podľa názoru odvolacieho súdu dôvodná. Neodkladné opatrenie nesmie nikoho obmedzovať nad rozsah, ktorý je nevyhnutný na dosiahnutie sledovaného účelu. Súd je pri obmedzovaní práv povinnej osoby povinný dbať aj na to, aby ujma osoby, proti ktorej neodkladné opatrenie smeruje, nebola zjavne neprimeraná výhode, ktorú navrhovateľ získava. Nariadené neodkladné opatrenie povinného neobmedzí nad mieru primeranú, pretože strany sú toho času v rozvode konaní, t. j. je dôvodné očakávať definitívne ukončenie spoluzitia. Okrem toho, povinný nepreukázal titul na užívanie predmetnej nehnuteľnosti, do ktorej mu súd zakázal vstup, preto nebude neprimerane obmedzený na svojich právach, pokiaľ bude týmto neodkladným opatrením vylúčený z jeho užívania.

45. Navrhovateľka tak v danom type konania hodnoverne osvedčila dôvodnosť a trvanie chráneného nároku, ako aj potrebu neodkladnej úpravy pomerov, ktoré zákonom stanovené predpoklady boli v posudzovanej veci splnené, ku ktorému záveru správne dospel aj súd prvej inštancie, ktorý návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia o uložení povinnému povinnosti nevstupovať do nehnuteľnosti a nepribližovať sa k navrhovateľke vyhovel (hoc v prípade povinnosti nevstupovať do nehnuteľnosti malo byť neodkladné opatrenie nariadené v zmysle § 325 ods. 2 písm. f) CSP a nie v zmysle súdom prvej inštancie aplikovaného § 325 ods. 2 písm. e) CSP).

46. Keďže záver súdu prvej inštancie o potrebe nariadenia neodkladného opatrenia bol vecne správny, ale odvolací súd dospel k záveru o potrebe aplikácie § 325 ods. 2 písm. f) CSP (a nie § 325 ods. 2 písm. e) CSP, ako to učinil súd prvej inštancie) a zároveň v danom prípade uloženie povinnosti nevstupovať do nehnuteľnosti nemá dočasný charakter (ako to nesprávne vyjadril súd prvej inštancie vo výroku I. napadnutého uznesenia), t. j. vzhľadom na individuálne okolnosti veci nemusí byť neodkladné opatrenie v tejto časti nasledované konaním vo veci samej (porovnaj s bodom 49. odôvodnenia tohto uznesenia), odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie v časti uloženia povinnosti nevstupovať do nehnuteľnosti podľa § 388 CSP zmenil spôsobom uvedeným vo výroku I. tohto uznesenia odvolacieho súdu.

47. Vo vzťahu k neodkladnému opatreniu o uložení povinnosti nepribližovať sa k navrhovateľke potom súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci osvedčený skutkový stav, citoval právne predpisy, ktoré vo vzťahu k posúdeniu podmienok pre nariadenie neodkladného opatrenia v zmysle § 325 ods. 2 písm. h) CSP správne aplikoval na prejednávany prípad a vyvodil v tejto časti správne právne závery, ktoré náležite vysvetlil. Súd prvej inštancie sa však dopustil procesného pochybenia, ktoré spočívalo vo formulácii samotného výroku, na základe ktorého uložil zákaz povinnému, aby sa nepribližoval k navrhovateľke „bez jej súhlasu“. Odvolací súd dospel k záveru o potrebe obsahovej korekcie vzťahujúcej sa práve na časť precizovanej formulácie, v ktorej súd prvej inštancie uložil zákaz povinnému v takom znení „aby sa bez súhlasu navrhovateľky“ k nej nepribližoval. Priblížená vetná konštrukcia nezodpovedá obsahu normy obsiahnutej v § 325 ods. 2 písm. h) CSP, pričom aj v tejto časti bol súd viazaný navrhovaným petitom neodkladného opatrenia (§ 216 ods. 1 CSP), ktorý však prekročil, keď nerešpektoval navrhovateľkou vymedzený petít uvedený v samotnom návrhu. Vzhľadom na uvedené procesné pochybenie odvolací súd zmenil postupom podľa § 388 CSP napadnuté uznesenie vo výroku I. aj v časti týkajúcej sa uloženia povinnosti nepribližovať sa k navrhovateľke na vzdialenosť menšiu ako 30 metrov, vymedzujúc presné výnimky z toho zákazu, vzťahujúce sa na účasť povinného na procesných úkonoch v civilnom súdnom konaní, v trestnom konaní a v správnom konaní, na ktoré bude predvolaný v rozsahu nevyhnutnom na jeho riadnu účasť na týchto úkonoch. S poukazom na potrebu výslovnej úpravy časového limitovania doby trvania neodkladného opatrenia nariadeného v zmysle § 325 ods. 2 písm. h) CSP vo výrokovej časti rozhodnutia, s poukazom na princíp proporcionality a vyváženú ochranu práv a oprávnených záujmov strán, bol daný dôvod na vymedzenie doby trvania neodkladného opatrenia o povinnosti nepribližovať sa k navrhovateľke do právoplatného skončenia konania vo veci samej o žalobe o ochranu osobnosti (k povinnosti podať žalobu vo veci samej odvolací súd odkazuje na bod 50. tohto uznesenia).

48. Vzhľadom na skutočnosť, že bolo vyhovené návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia pred začatím konania vo veci samej (za konanie vo veci samej nie je možné považovať konanie o rozvod manželstva), bolo namieste zaoberať sa otázkou trvania neodkladného opatrenia a potreby uloženia (žalobnej) povinnosti podať v určitej lehote žalobu vo veci samej. Skutočnosť, či nariadeným neodkladným opatrením je alebo nie je možné dosiahnuť trvalú úpravu pomerov medzi stranami, je pritom nutné v každom prípade posudzovať individuálne, a to s prihliadnutím na špecifické skutkové okolnosti prípadu.

49. Pokiaľ ide o trvanie neodkladného opatrenia v zmysle § 325 ods. 2 písm. f) CSP, odvolací súd bol toho názoru, že by nemalo byť časovo limitované. S prihliadnutím na individuálne okolnosti prejednávanej veci, kedy bolo v konaní preukázané, že navrhovateľka je podielovou spoluvlastníčkou predmetnej nehnuteľnosti - bytu (v podiele 1/2, v rovnakom pomere aj otec povinného), dospel odvolací súd k záveru, že nariadené neodkladné opatrenie nemôže byť nasledované žalobou o vylúčenie z užívania bytu podľa § 146 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Hoci sú strany sporu ešte stále manželmi, do masy bezpodielového spoluvlastníctva manželov predmetný byt nepatrí, čo navrhovateľka v konaní osvedčila, pričom povinný súčasne ani netvrdil jeho vlastnícke právo k predmetnej nehnuteľnosti. Uvedené však nebráni účastníkom konania sa domáhať zrušenia neodkladného opatrenia v prípade, ak odpadnú dôvody, pre ktoré bolo nariadené (§ 334 CSP).

50. V prípade neodkladného opatrenia nariadeného v zmysle § 325 ods. 2 písm. h) CSP (o povinnosti nepribližovať sa k navrhovateľke) však do úvahy pripadá podanie žaloby vo veci samej o ochranu osobnosti podľa § 11 a 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Obmedzenie povinného neodkladným opatrením nariadeným v zmysle § 325 ods. 2 písm. h) CSP totiž nemôže nahradiť rozhodnutie vo veci samej za situácie, keď tvrdenia navrhovateľky povinný rozporuje, považuje ich za účelové i subjektívne a súd v konaní o nariadenie neodkladného opatrenia v rámci zákonných lehôt vychádza len zo skutočností osvedčených stranami sporu, teda nie z riadne vykonaného dokazovania, ktoré je vlastné konaniu vo veci samej. Odvolací súd v tomto prípade zastáva názor, že je potrebné, aby pomery strán sporu boli podrobené dokazovaniu a zisteniu relevantných skutočností pre rozhodnutie súdu, či vo vzťahu k navrhovateľke sú telesná a duševná integrita konaním povinného tak ohrozené, že je to potrebné konštatovať súdnym rozhodnutím v rámci konania o veci samej, keď až rozhodnutím vo veci samej je možné dosiahnuť trvalú úpravu pomerov. Z uvedených dôvodov odvolací súd v nadväznosti na neodkladné opatrenie nariadené v zmysle § 325 ods. 2 písm. h) CSP uložil navrhovateľke podľa § 336 ods. 1 CSP povinnosť podať na súd prvej inštancie proti povinnému žalobu o ochranu osobnosti, a to v lehote 30 dní od právoplatnosti tohto uznesenia odvolacieho súdu. Ak žaloba špecifikovaná vyššie

v stanovenej lehote nebude navrhovateľkou podaná, súd aj bez návrhu uznesenie o neodkladnom opatrení v príslušnej časti zruší podľa § 336 ods. 3 CSP. Počas trvania účinkov neodkladného opatrenia sa tiež môže protistrana domáhať jeho zrušenia pre odpadnutie dôvodov, ktoré pôvodne viedli k jeho nariadeniu (§ 334 CSP).

51. Súd následne potvrdil ako vecne správne napadnuté uznesenie vo výrokoch II. a III. pretože tieto zodpovedajú obsahu § 334 CSP, ako aj § 337 ods. 1 CSP. Súd prvej inštancie tak postupoval správne, keď poučil strany v zmysle v § 334 CSP a osobitne aj osobu povinného podľa § 337 CSP, keďže v časti nariadenia neodkladného opatrenia podľa § 325 ods. 2 písm. f) CSP nebolo potrebné uložiť navrhovateľke povinnosť podať žalobu v zmysle v § 336 ods. 1 CSP. Okrem toho, odvolacie námietky výslovne nesmerovali proti týmto výrokom, preto odvolací súd nemal dôvod bližšie sa zaoberať ich vecnou správnosťou.

52. Podľa ustálenej judikatúry (napr. uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 115/03, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/145/2011) súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzanými účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces nepatrí súčasne právo strany konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s požiadavkami strany konania a jej právnymi názormi (viď rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 252/04 a sp. zn. I. ÚS 50/04). Odvolací súd zároveň nezistil existenciu ďalšieho odvolacieho dôvodu v odvolaní povinného, ktorý by mal pre danú vec podstatný význam.

53. Podľa § 396 ods. 1 CSP, ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

54. Podľa § 396 ods. 2 CSP, ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.

55. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

56. Podľa § 257 CSP, výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

57. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

58. V dôsledku zmeny uznesenia súdu prvej inštancie odvolací súd rozhodoval aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie. O nároku na náhradu trov prvoinštančného i odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 396 ods. 1 a 2 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že procesne plne úspešnej navrhovateľke priznal proti povinnému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, a to z dôvodu, že strana, ktorá mala plný úspech vo veci (navrhovateľka), má nárok na náhradu všetkých účelne vynaložených trov proti strane, ktorá vo veci úspech nemala (povinný), keď odvolací súd nevidel (ani strany netvrdili) dôvod pre aplikáciu ust. § 257 CSP. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

59. Senát odvolacieho súdu toto uznesenie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).